

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **M. R.**, bytem X,
zastoupeného Mgr. Ing. Robertem Bochníčkem, advokátem, Americká 33, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č.j. PK-ŽP/19688/18,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Domažlice ze dne 6. 6. 2018, č.j. MeDo-47513/2018-Vac-DS (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C..

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), aniž by byl naplněn důvod uvedený v § 5 odst. 2 tohoto zákona, kterého se dopustil tím, že v přesně nezjištěné odpolední době dne 14. 12. 2016 v blízkosti komunikace u tzv. tábora Pivoň přibližně 147 m od oplocení nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení zastřelil volně pobíhajícího psa plemene německý ovčák (výrok I.). V souladu s § 27 odst. 12 písm. a) zákona na ochranu zvířat mu byla uložena pokuta ve výši 14 000 Kč splatná do 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.). V souladu s § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ve spojení s vyhláškou Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. mu byla dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok III.).

2. K odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č.j. PK-ŽP/19688/18 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prvoinstanční rozhodnutí změněno takto:

   1. Ve výroku I. se text „cca 147m od oplocení nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení“ vypouští.

   Ve výroku II. se text „pokuta ve výši 14 000 Kč“ nahrazuje textem „pokuta ve výši 7 000 Kč“.

   Ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

3. Žalobou ze dne 6. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 13. 11. 2018, se žalobce domáhal zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí.

4. Zákon na ochranu zvířat upravuje mimo jiné požadavky a podmínky ochrany zvířat proti týrání a práva a povinnosti fyzických a právnických osob na úseku ochrany zvířat proti týrání, včetně požadavků na jejich kvalifikaci a odbornou způsobilost.

5. Správní řízení je upraveno správním řádem. Řízení o přestupcích upravuje zákon o přestupcích.

[II] Žaloba

6. Žalobce považoval rozhodnutí správních orgánů za vydaná v rozporu s důkazy opatřenými v řízení, za rozhodnutí nezákonná a nepřezkoumatelná.

7. (část II. žaloby) Právními východisky žalobcova obvinění je správním orgánem dovozovaný skutkový děj, kdy se žalobce jako myslivecký hospodář měl dopustit přestupku dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona na ochranu zvířat, aniž by byl naplněn důvod uvedený v § 5 odst. 2 téhož zákona, tzn., aniž by byl naplněn některý ze zákonem předvídaných liberačních důvodů.

8. Konkrétním liberačním důvodem k usmrcení zvířete by byl dle § 5 odst. 2 písm. d) zákona na ochranu zvířat výkon práva myslivosti podle zvláštního předpisu – v daném případě je to zákon č. 449/2001 Sb., konkrétně jeho § 14 odst. 1 písm. e). Daný výkon myslivosti se vztahuje na právo myslivecké stráže usmrcovat v honitbě toulavé psy za podmínek, že pes je mimo vliv svého vedoucího, ve vzdálenost větší než 200 m od nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení a pronásleduje zvěř. Uvedené oprávnění se netýká psů ovčáckých a loveckých plemen.

9. (část III. žaloby) Ke shora uvedenému obvinění žalobce v obecné rovině poznamenal, že v rámci přestupkového řízení je třeba obviněnému skutek bez pochybností prokázat. To znamená, že učinit obviněného právně odpovědným za spáchání přestupku lze pouze tehdy, jestliže ze shromážděných důkazů lze dovodit, že (*i*) se skutek skutečně stal, že (*ii*) projednávaný skutek je přestupkovým jednáním popsaným v zákoně o přestupcích či případně v jiném zákonném předpisu upravujícím přestupky speciálně, že (*iii*) skutek skutečně spáchal obviněný a nikdo jiný, a že (*iv*) zde popřípadě neexistují liberační skutečnosti, které dovozovaného pachatele přestupku z jeho spáchání exkulpují. Je tak nutno postupovat s ohledem na všechny jednotlivosti uvedené v obvinění, když jako důkazy mohou sloužit kromě notoriet listiny, ohledání, výpovědi svědků a znalecké posudky, jak uvádí § 51 správního řádu.

10. Dle žalobce se správní orgán vůbec nevypořádal s jeho argumentací, neuvedl, na základě čeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C..

dovodil své závěry nebo tak uvedl pouze v obecné rovině, což činí celé jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, a tudíž nezákonným.

11. (část IV. žaloby) V průběhu dokazování byla Policií ČR a správním orgánem zajištěna řada důkazů, které mají různou právní relevanci. Ze správního spisu lze konstatovat následující skutečnosti, které jsou dle žalobce objektivně přijatelné.

12. Dne 17. 12. 2016 bylo Policií ČR provedeno ohledání místa činu, a to jednak údajného místa nálezu psa a poté místa, kde poškozený majitel psa pan A. zakopal kadaver psa. Uvedené plyne z protokolu o ohledání místa činu. Mrtvého psa měla nalézt paní V. Z. v pátek 16. 12. 2016 okolo 8:30 hod. Policejní orgán sám konstatoval, že na místě nebyly zjištěny ani zajištěny žádné upotřebitelné stopy, nicméně za právně vysoce významné žalobce považoval ve výpovědi svědkyně Ziebe skutečnost, že se okolo nalezeného psa nacházela na zemi čerstvá, ještě nezaschlá krev. Žalobce tak považoval místo nálezu psa a zjevně konsekventně místo skonu psa, jak bude odůvodněno dále, za objektivně zjištěné.

13. K obsahu protokolu o ohledání místa činu žalobce opakovaně namítal, že nebylo v dané chvíli objektivně zjištěno, že nalezený zastřelený pes je rasy německý ovčák, jak je zde uváděno. Nprap. Ing. Josef Hladík a por. Bc. Aleš Pabián nejsou znalci v oboru určování plemen psů, nicméně uvedené lze dodatečně vyvrátit.

14. Druhým místem ohledání byla zahrada poškozeného, kde byl poškozeným vyzvednut kadaver psa. Kromě opět mylně tradované notoriety o rase psa jako německého ovčáka, policejní orgán pouze konstatoval nález zaschlé skvrny na levém boku zvířete a jeden vstřel v ploše skvrny. Policejní orgán opět konstatoval, že na místě nebyla zajištěna žádná upotřebitelná stopa.

15. V policejním záznamu je dále uvedeno, že poškozený Angelozzi uvedl, že se mu pes ztratil předchozí den ve čtvrtek 15. 12. 2016 ve večerních hodinách. Z uvedeného lze dovodit, že psa mohl postrádat přibližně 12 hodin (od zaběhnutí do nálezu druhého dne ráno).

16. V návaznosti na ohledání místa dne 17. 12. 2016 vydal poškozený Angelozzi kadaver psa, který měl již zakopán u sebe na zahradě. Uvedené plyne z protokolu o vydání věci ze dne 17. 12. 2016.

17. K uvedenému obsahu protokolu žalobce opět namítal, že je chybou policie nazvat kadaver německým ovčákem. Správně měl policejní orgán hovořit o kadavru zvířete, akceptovatelné by bylo snad ještě hovořit o kadavru psa. Žalobce měl opět pochybnosti, že por. Bc. Gabriel Šmíd a por. Bc. Aleš Pabián jsou znalci v oboru plemen psů. Z uvedeného pochybení policejního orgánu zjevně setrvale plynou navazující mylné úvahy dalších subjektů rozhodujících ve věci týkající se zejména stanovení plemene psa, kdy už je tradováno, a to dosud bez důkazu, že se jedná o německého ovčáka.

18. Dne 19. 12. 2016 vznáší PČR žádost o odborné vyjádření na MVDr. Martina Příbka s dotazem na zjištění příčiny úmrtí zvířete a zajištění střely popř. jejích fragmentů.

19. Žalobce opět poukázal na skutečnost, že v této žádosti policie opět presumovala plemeno psa jako německého ovčáka, i když o skutečném plemenu psa nemá dosud žádný důkaz.

20. Dne 23. 12. 2016, včetně doplnění ze dne 27. 3 2017, MVDr. Příbek konstatoval následující - nalezen jeden vstřel do dutiny hrudní psa, střela roztříštěna na řádově stovku fragmentů, příčina smrti psa je rozsáhlá devastace vnitřních hrudních i břišních orgánů. S ohledem na stav devastace orgánů došlo k úmrtí zvířete pravděpodobně okamžitě, z cca stovky fragmentů střely vyjmuto 5 fragmentů následně předaných PČR.

21. Z uvedeného dle žalobce plyne několik zásadních skutečností. Nelze prokázat, jestli „stovky fragmentů“ pochází z jedné či více střel, avšak především měl žalobce za prokázané, že střela, která psa zasáhla, ho zabila prakticky na místě.

22. Dne 23. 12. 2016 policie požádala o odborné vyjádření týkající se zbraně – kulovnice Mannlicher,

střelivo Norma/Vulcan a vyjmutých fragmentů střely.

23. Žalobce opět poukázal na skutečnost, že v této žádosti opět policie presumuje plemeno psa jako německého ovčáka, i když o skutečném plemenu psa nemá dosud žádný důkaz.

24. Dne 1. 2. 2017 vyhotovil kpt. Mgr. Jiří Vaněk odborné vyjádření s těmito závěry - konstatování střelbyschopnosti posuzované zbraně: doba poslední střelby nelze určit, posuzované střelivo lze použít do posuzované zbraně, je konstatována materiálová shoda fragmentů s posuzovaným střelivem, posuzované fragmenty nejsou způsobilé k individuální identifikaci. Celkovým závěrem je konstatování, že nelze prokázat ani vyloučit, že zajištěné fragmenty střely byly vystřeleny z posuzované zbraně žalobce.

25. Dne 13. 1. 2017 žádá policie o vypracování odborného vyjádření S. B.. Žalobce opět poukázal na skutečnost, že v této žádosti policie opět podsouvala znalci plemeno psa jako německého ovčáka i hodnotu psa.

26. Dne 21. 1. 2017 vyhotovil Bc. S. B. odborné vyjádření č. 1/2017 s těmito závěry: jedná se o plemeno německý ovčák barvy vlkošedé, ovčácké plemeno je patrno na první pohled, cena psa je stanovena na 10 000 Kč.

27. K uvedenému odbornému vyjádření měl žalobce řadu výhrad, a to jak z formálně právní, tak ze skutkové stránky.

28. Dle evidence soudu je Bc. B. znalcem v oboru oceňování psů, služební a sportovní kynologie a kynologie, nikoli forenzní genetiky. Pro určení plemene jakéhokoliv zvířete ovšem nestačí věnovat se pouze fenotypovým (vnějším) znakům zvířete, ale je nutno zkoumat jeho genetickou výbavu. Určení plemene zvířete bez prokázání původu pouze na základě jeho vnějších znaků (fenotypu) je zcela fatální pochybení znalce hraničící s otázkou posouzení jeho formální kvalifikace jako znalce.

29. Žalobce dále doplnil, že nebylo prokázáno, že pes z fotografie předané policií označené „z měsíce 6/2016“ je totožný s jedincem, jehož kadaver byl dříve zkoumán MVDr. Příbkem. Sám znalec v odpovědi na otázku č. 3 specifikuje kritéria, která sice subsumuje pod odpověď na cenu psa, nicméně jmenovitě konstatuje kogentnost prokázání původu psa, genetickou výbavu jedince atd.

30. Stanovisko znalce týkající se určení plemene psa postavené na premise „*je poznat na první pohled*“ lze vyhodnotit jako právně neakceptovatelné bazální pochybení znalce při výkonu jeho znalecké činnosti a správní úřad, neudělal-li to již orgán policejní, by měl podat podnět k přezkumu kvalifikace Bc. B. krajskému soudu a orgánům znalecké komory.

31. Při stanovení hodnoty psa vychází pouze z objektivně neověřených údajů získaných od majitele psa pana A., když posuzovaný pes nemá prokázán původ, není známo datum jeho narození, nebyl tetován ani čipován, nebyla prokázána jeho veterinární péče, nemá očkovací průkaz, nebyla prokázána jeho základní výchova, nebyla prokázána socializace ze strany majitele, nebyla prokázána jeho schopnost chodit na vodítku, nebylo prokázáno jeho určení jako strážního psa.

32. Žalobce v tomto směru poukázal na obsah do spisu založeného znaleckého posudku č. 1/2018 znalce JUDr. P. H., který podrobně vyvracel zjevná pochybení Bc. B.. Žalobce navíc doplnil, že produkt znalce B. je pouze odborným vyjádřením, které oproti znaleckému posudku znalce JUDr. H. nemůže obstát.

33. Z listin, z nichž by měl správní orgán činit své závěry, lze ještě uvést úřední záznam o šetření původu psa ze dne 13. 1. 2017, když z výpovědi Z. K. lze považovat za zjištěné, že vlastní fenu neznámého původu (policie ovšem opět sveřepě píše německého ovčáka). Fena měla dva nedatované vrhy štěňat od dvou otců. Jeden vrh byl údajně od otce německého ovčáka, když ovšem není nijak objektivně prokázáno ani otcovství, ani plemeno otce. Druhý vrh měl být od otce plemene labrador, když ovšem o jeho otcovství či prokázání plemene platí totéž jako u otce předchozího. Štěňata dával zadarmo či za pytel granulí. Nepamatuje si, komu je dal.

34. Objektivně a věrohodně tak není prokázáno dokonce ani to, zda zastřelený pes byl vůbec

poškozeným A. pořízen od osoby Z. K..

35. (část V. žaloby) Žalobce shrnul jednotlivá skutková i právní zjištění patrná ze spisu a zároveň se k nim pro přehlednost ad hoc vyjádřil.

36. Z žalobcovy výpovědi lze dovodit (nelze nijak vyvrátit) následující skutkový děj. Ve středu dne 14. 12. 2016 viděl psa štvoucí srnčí zvěř na místě označeném na obrázku na č. l. 64 správního spisu, vystřelil na něho, pes proběhl kolem něj bez známek poranění po silnici směrem k Pivoni. Žalobce se dále snažil z opatrnosti psa dohledat, ale psa nenašel. Z uvedeného skutkového děje žalobce činí jediný závěr, a to, že žalobce psa zastřelit nemohl.

37. Uvedený závěr lze opřít o následující důkazy. Sám poškozený vypověděl, že byl dne následujícího, tedy ve čtvrtek dne 15. 12. 2016 okolo 16. hodiny se psem na procházce (těžko se procházel se zastřeleným psem), když se mu pes zaběhl. Za 3 hodiny na psa zavolal, avšak pes se nevrátil, a proto šel poškozený domů. Poškozený mj. vypověděl (např. úřední záznam PČR ze dne 13. 2. 2017), že *„mu pes občas utekl"*. Stalo se tak zřejmě i v daný den, kdy poškozený mj. sám porušoval ponecháním psa volně pobíhat v honitbě zákon, konkrétně §§ 8 odst. 2 a 3, § 9 odst. 1 a § 10 odst. 1, 2 zákona č. 449/2001 Sb. Z uvedeného zjištění měl začít konat správní orgán zahájením řízení ve směru k poškozenému A..

38. Jestliže z odborného vyjádření MVDr. Martina Příbka zcela explicitně plyne, že pes po zásahu střelou musel s ohledem na těžce devastující zranění zemřít okamžitě, nemohl volně proběhnout okolo obviněného a pokračovat směrem k Pivoni. Pes by po takovém zásahu patrně zůstal ležet v podstatě na místě.

39. Jestliže z výpovědi svědkyně Z. ze dne 17. 12. 2016 plyne, že se na zemi 16. 12. 2016 okolo 8.30 h nacházela na místě nálezu psa *čerstvá ještě nezaschlá krev,* je vyloučeno, aby byl pes zastřelen dne 14. 12. 2016 obviněným, protože časový rozdíl mezi údajným (okamžitým) úmrtím psa a nálezem činí cca 40 hodin. Za uvedenou dobu by zcela zjevně nemohla být na místě nálezu čerstvá nezaschlá krev. Dále je vyloučeno, aby pes okamžitě po zásahu umírající doběhl na místo nálezu několik stovek metrů, resp. se pohyboval po dobu téměř dvou dnů.

40. Z uvedených zjištění je nutno nepochybně učinit závěr, že psa musela zastřelit pravděpodobně na místě nálezu jeho těla a v čase krátce před nalezením těla psa osoba odlišná od žalobce.

41. Vinu žalobce nijak neprokazují ani závěry z balistického zkoumání fragmentů střely, u kterých je konstatována pouze materiálová shoda s náboji použitelnými do zbraně žalobce. Objektivně zajištěné fragmenty střely ovšem nepochybně materiálově odpovídají bezpočtu jiných druhů střel (jiných ráží atd.) a dále je nelze ani ztotožnit se zbraní žalobce.

42. Jak již bylo uvedeno v předchozím textu, není prokázáno ani plemeno zastřeleného psa jako německého ovčáka a není ani prokázána hodnota psa. Tato zcela chybná zjištění „znalce" Bc. B. nemohou obstát oproti znaleckému posudku znalce JUDr. H., který závěry Bc. B. zcela vyvrací.

43. Je tedy evidentní, že celé předchozí trestní řízení bylo postaveno od samého počátku policií ČR na chybné premise o plemenu psa a ceně psa. Uvedené prokázání původu psa jako bastarda s minimální (nulovou) cenou pak zcela degraduje zmínky soudů o vině žalobce, když správní orgán při ústním jednání naznačoval, že hodlá z těchto závěrů vycházet. Žalobce důrazně připomněl, že uvedené úvahy soudů nejsou pravomocnými meritorními rozhodnutími, neboť nebyly konfrontovány s argumentací obhajoby, a nelze je bez dalšího přejímat jako fakta. Soudy obou stupňů také při svých rozhodnutích o postoupení věci správnímu orgánu jistě nepřezkoumávaly věc nijak zevrubně, vyšly z tvrzených skutečností a zabývaly se věcí spíše z pohledu subsidiarity trestní represe.

44. S ohledem na skutečnost, že by správní orgán měl posuzovat věc ve všech souvislostech, není od věci připomenout, že poškozený A. opakovaně v průběhu řízení lhal o tom, že *má několik svědků, kteří obviněného viděli při střelbě.* Následně se ovšem poškozený přiznal, že si vše vymyslel. Původně to uváděl proto, aby žalobce „donutil" se přiznat. Přes skutečnost, že své lhaní

poškozený doznal už policii dne 7. 3. 2017 (jak plyne z úředního záznamu z téhož dne), zopakoval svou lež při ústním jednání dne 3. 4. 2018 před správním orgánem. Po konfrontaci s jeho předchozím přiznáním své jednání pouze bagatelizoval ztrátou paměti. Stejně jako v předchozím odstavci lze vyhodnotit náhlé rozvzpomenutí si poškozeného A., že byl na procházce se psem nikoli 15. 12. 2016, ale už 14. 12. 2016. K uvedené změně tvrzení poškozeného došlo evidentně poté, co si uvědomil nemožnost zastřelení psa žalobcem o den dříve, co s ním šel na procházku. Jedná se zjevně o účelovou změnu tvrzení s cílem svalit falešně vinu na obviněného.

45. (část VI. žaloby) V kontextu s odůvodněním napadených rozhodnutí žalobce dále doplnil.

46. Závěr správního orgánu o tom, že *z vyjádření obviněného, že na psa střelil, ten „značil zásah" a na těle psa byl pouze jeden vstřel, lze dovodit jako nepochybně prokázané, že obviněný psa usmrtil*, je zcela pochybnou a spekulativní konstrukcí nerespektující objektivní důkazy. Žalobce připustil, že se opakovaně vyjadřoval v tom smyslu, že na psa vystřelil, že pes značil zásah atp. Správní orgán ovšem nerespektuje i jiná žalobcova vyjádření, např. že pes kolem něho po výstřelu proběhl, aniž by vykazoval známky zranění. V kontextu s vyjádřením MVDr. Příbka o prakticky okamžité smrti psa po zásahu je zřejmé, že se žalobce mohl skutečně, byť mylně, domnívat, že psa zasáhl, s ohledem na pouze jeden vstřel, resp. jeden okamžitě smrtící zásah ho však nemohl ani postřelit.

47. Je třeba poukázat i na obecně platnou skutečnost, že ani doznání pachatele nezprošťuje orgány činné v trestním či přestupkovém řízení jeho vinu prokázat na základě objektivních důkazů. Lze tedy zopakovat, že jestliže měl být dokonce poškozený dle svého tvrzení dne 15. 12. 2016, tedy den po výstřelu na psa, se psem na procházce a padlý pes s čerstvou krví byl nalezen až 16. 12. 2016 ráno, tedy asi 40 h po výstřelu žalobce na psa, nemohl ho žalobce zastřelit.

48. Na tomto místě žalobce důrazně upozornil na zcela absurdní závěr správního orgánu, že s odkazem na shora uvedenou argumentaci snad *neměl obviněný vypovídat o místě a čase střelby na psa pravdivě*. Je potřeba konstatovat, že naopak pro závěr, že žalobce by měl zastřelit psa 16. 12. 2016 ráno v prostoru komunikace pod táborem na nehonebním pozemku, neexistuje žádný důkaz, když takový závěr je možno označit za naprostou a nepodloženou spekulaci učiněnou svévolně a v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu zřejmě s cílem poškodit žalobce. O skutečnosti, že se tak mělo případně stát v pátek 18. 12. 2016 ráno, už důkazy zcela chybí.

49. Pokud se správní orgán zabýval otázkou hranic honitby, byť to je s ohledem na absenci důkazů o střelbě žalobce pouhou dokreslující úvahou, je třeba doplnit, že správní orgán i tuto otázku posuzuje zmatečně. Hranice honitby jde totiž středem silnice a krevní stopa byla nalezena na té části silnice, která do honitby náleží.

50. (část VII. žaloby) Ačkoliv správní orgán ne zcela úplně poukazuje rovnou na zák. č. 449/2001 Sb., je třeba upřesnit, že právním východiskem je § 5 odst. 2 zákona na ochranu zvířat, kde jsou vyjmenovány liberační důvody pro ty případy, kdy usmrcení zvířete není následně protiprávním deliktem. Pod písm. d) je odkázáno na liberační důvod výkonu práva myslivosti ve smyslu zák. 449/2001 Sb., konkrétně na § 14 odst. 1 písm. e), jak tedy již správní orgán správně uvedl.

51. V duchu dikce uvedeného ustanovení je třeba posoudit vyjmenované právní aspekty skutku případného oprávněného usmrcení zvířete.

52. *Pes mimo vliv svého vedoucího.* Skutečnost, že pes byl mimo vliv poškozeného či jiné osoby je v zásadě nesporná, i sám poškozený opakovaně uvedl, že mu pes (často) utekl.

53. *Vzdálenost větší než 200 m od nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení.* Nejprve je třeba konstatovat, že správní orgán přistoupil k definování „nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení" ryze formálním způsobem, když stanovil jako určující nemovitost dům č.p. 2 na parcele č. 116 v k. ú. Pivoň. Správní orgán dovodil, že *je-li tato nemovitost vedena v evidenci katastrálního úřadu jako rodinný dům, jedná se o nemovitost určenou k bydlení.* Správní orgán ovšem opět zmatečně nerozlišuje pojmy „sloužící" a „určená" k bydlení. Je možné připustit, že nemovitost vedená formálně jako „rodinný dům"

může být určená k bydlení. Ovšem k bydlení nemusí vůbec fakticky sloužit třeba 200 let. Pojem „sloužící k bydlení“ je totiž nutno vykládat jako stav, kdy nemovitost je skutečně k bydlení užívána, tedy je aktivně obývána byť třeba zrovna nepřítomnými lidmi. Ze tří fotografií objektu č.p. 2, které jsou přiloženy v příloze č. 1, 2 a 3, je bezpochyby evidentní, že objekt je hospodářskou budovou, skladem s nakládacími rampami atd. Jedná se o objekt sloužící jako obslužná budova k dětskému letnímu táboru, který nejméně od r. 1997 slouží v zásadě toliko po dobu letních prázdnin, a to ještě pouze třeba dva týdny v roce. V žádném případě se tak nejedná o „objekt sloužící k bydlení“, pročež určení této nemovitosti pro následné stanovení vzdálenosti výstřelu je chybné. Správní orgán musí výklad práva a své úvahy realizovat v souladu se zdravým rozumem, nikolivěk formalisticky vytvářet fiktivní realitu věci.

54. Je nutno doplnit, že odvolací orgán učinil vše proto, aby chybné závěry orgánu prvoinstančního obhájil. Žalobce v pozici obviněného se k uvedenému opakovaně vyjadřoval, a to zejména ke zcela zjevně chybně stanoveným vzdálenostem domu. Odvolací orgán velmi svérázným výkladem obhajuje pojem - nemovitost sloužící k bydlení, nicméně s ohledem na naprostou neudržitelnost obskurních výpočtů vzdáleností prvoinstančním orgánem uvedenou vzdálenost 147 m v odvolacím rozhodnutí prostě vypouští. Žalobce však považoval za chybné, aby správní orgán nepostavil jednu z esenciálních podmínek případného (ne)porušení zákona na jisto, resp. tedy nestanovil explicitně vzdálenost od konkrétní budovy a svůj výpočet neodůvodnil. Takové rozhodnutí vede k nepřezkoumatelnosti závěrů, o něž opřel správní orgán své rozhodnutí.

55. *Pes pronásledující zvěř.* Žalobce opakovaně uvedl, že pes pronásledoval skupinu srnčí zvěře. Z důvodů absence jakýchkoliv důkazů o tom, že by tomu tak nebylo, tvrzení žalobce nelze vyvrátit a je nutno při posuzování věci vzít jako fakt, že pes zvěř pronásledoval. O psech poškozeného bylo ovšem notoricky známo, že běžně volně běhají po honitbě a štvou zvěř.

56. *Právo usmrtit psa se nevztahuje na psy ovčáckých plemen.* Správní orgán dovozuje „jednoznačnost“ zastřeleného psa jako psa plemene německý ovčák z (*i*) odborného vyjádření znalce B., z (*ii*) veterinární zprávy MVDr. Příbka a z (*iii*) usnesení Okresního soudu v Domažlicích a Krajského soudu v Plzni. K uvedeným podkladům se žalobce podrobně vyjádřil ve svém vyjádření ze dne 5. 5. 2018 na str. 2 - 4 , když na tuto podrobnou argumentaci žalobce plně odkázal.

57. Dále pak doplnil, že aby bylo možno stanovit správně plemeno psa, je třeba prokázat jeho původ alespoň do 4. generace jeho předků, tedy min. až po jeho prapraděda a praprabábu. Pokud by se správní orgán obtěžoval nastudovat nezbytné podklady pro určování plemen zvířat, vedení plemenných knih, potvrzování „papírových“ původů zvířat atd., nemohl by nikdy dospět k závěru, že se jednalo o německého ovčáka. Právní zástupce žalobce není erudován (ovšem ani správní orgán) k tomu, aby polemizoval se znalcem JUDr. H. ohledně barvy srsti, očí, plemenného standardu, ustanovení FCI atd. Nekompetentnost správního orgánu podtrhuje nadto to, že klade důraz na vyjádření prezidenta spolku Český klub německých ovčáků Ing. J. N., což může být osoba zcela v oboru nevzdělaná (stavař, strojař).

58. Znalecký posudek není možno rozporovat laickými názory třetích osob, ale i správního orgánu. Pokud je zjevným záměrem správního orgánu znalecký posudek znalce JUDr. H. rovnou dehonestovat, nemůže tak alespoň činit sám svými neodbornými úvahami.

59. Zásadní podstatou uvedeného problému je ovšem zjevné matení pojmů *plemenného standardu* a určení *plemene zvířete.* Zatímco plemenný standard popisující fenotypové (vnější) vlastnosti zvířete vyjadřují vlastnosti žádané pro jeho zařazení do plemenitby (na výstavy apod.), a to z důvodů genetické fixace žádaných znaků, plemeno zvířete je dáno doložitelným genotypem (původem) zvířete. Pro stanovení plemene psa je tedy naprosto nerozhodné, jak pes „na první pohled vypadá“ (viz laický názor B.), ale jaký má genofond. V tomto případě je nutné zdůraznit formální dikci zákona, která hovoří *o plemenu psa,* nikoliv o psu, který *vypadá jako pes nějakého*

plemene. Právní zástupce žalobce opakovaně vysvětluje, že ne každý pes vypadající jako ovčák je psem plemene německý ovčák, naopak i pes s různými i výraznějšími fenotypovými odchylkami diskriminujícími ho z plemenného standardu a další plemenitby může být čistokrevný německý ovčák.

60. Žalobce opakovaně zdůraznil, že z dokazování ani objektivně nevyplynulo, že by pes pocházel od osoby Z. K. z X X, když toto tvrdil pouze poškozený, který ovšem v mnoha směrech opakovaně lhal. Sám Z. K. uvedl, že si nepamatuje, komu štěňata dával. Neznámý původ matky i otců údajně darovaného štěněte pak má hodně daleko do objektivního určení plemene psa.

61. K vyjádření MVDr. Příbka žalobce opakovaně doplnil, že nebylo jeho znaleckým úkolem stanovení plemene kadaveru psa, měl zjistit pouze příčinu úmrtí a vyjmout střelu. Skutečnost, že mechanicky transkripoval do své zprávy ze Žádosti o provedení odborného vyjádření PČR, že mu *byl předán PČR kadaver psa plemene německý ovčák*, nelze brát jako odborné vyjádření ke stanovení plemene psa. Takový závěr správního orgánu je zcela absurdní.

62. Ke spekulacím správního orgánu, *že žalobce ani nemohl vědět, zda se nejedná o záchranářského psa,* nemá z pohledu žalobce ani smysl se vyjadřovat. Lze pouze doplnit, že žalobce naopak psa jako notorického útěkáře a štváče zvěře znal a byl si vědom i toho, že se jedná o kříženec. Nikoliv tedy, že žalobce „psa nepoznal", jak zcela mylně dovozuje odvolací orgán.

63. (část VIII. žaloby) Žalobce zopakoval, že považuje za alarmující závěr správního orgánu, jakým se vypořádal se znaleckým posudkem znalce JUDr. H.. Právní váha znaleckého posudku je nepoměrná k váze pouhého odborného vyjádření. K odborné kvalitě (plemeno psa na první pohled) vyjádření „znalce" B. se žalobce opakovaně vyjadřoval.

64. Správní orgán zcela nepatřičně implikuje do věci překlady plemenných standardů FCI, aniž k takovým interpretacím je oprávněn, když takové úvahy jsou zcela nepřezkoumatelné. Správní orgán uzavřel, že posudek znalce JUDr. H. není v souladu s ostatními důkazy, aniž by tento závěr opřel o odůvodnění či přezkoumatelnou argumentaci, zejména tedy, se kterými důkazy je tento posudek v rozporu. Správní orgán považuje znalecký posudek *za nevěrohodný, účelově vytvořený a subjektivně zpracovaný na základě irelevantních premis. Proto se o něj nehodlá opírat.* Správní orgán ovšem neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nevěrohodnost posudku, jeho údajnou účelovost a absentuje odkaz, které „irelevantní premisy" má správní orgán na mysli.

65. (část IX. žaloby) Rovněž odkaz na judikát 6 Tdo 1014/2015 není případný a jeho dovozovaná analogie je ze strany správního orgánu pochybná. Z obsahu judikátu lze v onom případě dovodit pravděpodobnou nespornost zastřelení psa pachatelem, prokázané vzdálenosti střelby i plemeno psa. Podobnost případu či stejná skutková podstata ještě nečiní věc automaticky analogickou.

66. (část X. žaloby) Žalobce považoval za podstatné se vyjádřit také ke stanoviskům Krajské a Státní veterinární zprávy. Jejich obsahem je v podstatě pouze konstatování spisového materiálu, byť mnohdy s účelově posunutým významem v neprospěch žalobce. Dále zejména SVS pouze cituje relevantní právní předpisy, které jsou ovšem správnímu orgánu i žalobci nepochybně dobře známy.

67. První konkrétní věcí, se kterou se žalobce hrubě neztotožnil, je výklad pojmu nemovitost sloužící k bydlení. Žalobce zásadně namítal, že uvedený výklad z právního hlediska vůbec SVS nepřísluší. K uvedenému názoru SVS ani neuvádí zdroj, odkud svůj výklad čerpá. Zcela zásadní otázkou je však nutnost postavit najisto otázku plemene usmrceného psa.

68. Je zcela neakceptovatelné, aby SVS pouze bez dalšího zkonstatovala vysoce pochybné vyjádření znalce B. jako přijatelné. Žalobce by očekával, že se SVS vyjádří konkrétně k jím namítaným otázkám plemene psa atd. Z uvedeného důvodu je stanovisko KVS a SVS prakticky nepoužitelné.

69. (část XI. žaloby) Žalobce shrnul, že správním orgánem nebylo ani bazálně prokázáno, že dovozovaný přestupek spáchal žalobce. Nebylo dále spolehlivě určeno plemeno mrtvého psa,

vzdálenost střelby od nemovitostí etc.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

70. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 10. 12. 2018. Navrhoval zamítnutí žaloby, když argumentačně vyšel z obsahu prvoinstančního a napadeného rozhodnutí.

[IV] Replika, další podání

71. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 1. 2. 2019. Žalovaný dle žalobcova názoru opakovaně staví své rozhodnutí na skutečnosti, že v řízení předcházejícím řízení správnímu *„…neměl trestní soud o zjištěném stavu pochybnost"*. Žalobce konstatoval, že rozhodnutí soudů obou stupňů ve věci nejsou rozhodnutími meritorními, když z formulací obsahů daných listin nelze dovozovat skutkové závěry, a tím méně závěry právní. Daná rozhodnutí nebyla podrobena argumentaci žalobce a jakékoliv mechanické či obsahové přejímání formulací ze soudních rozhodnutí nemůže být správním orgánem bráno za objektivní zjištění.

72. K otázkám posouzení věci odborným vyjádření Bc. B. vs. znaleckým posudkem znalce JUDr. P. H. se již žalobce podrobně vyjádřil. Proto žalobce pouze doplnil, že zákonný pojem *pes ovčáckého a loveckého plemene* znamená, že se musí jednat o mj. např. psa plemene německý ovčák, protože dle kategorizace plemen psů německý ovčák náleží mezi ovčácká plemena. Konsekventně k tomu platí, že pes plemene německý ovčák musí kogentně splňovat čistokrevnost (kříženec nemůže být německým ovčákem potažmo psem ovčáckého plemene). Žalobce netvrdil, že *čistokrevný pes musí mít průkaz původu*, jak žalobci podsouvá žalovaný. Avšak případná existence průkazu původu osvědčuje čistokrevnost, resp. plemeno zvířete. Právní zástupce žalobce upřesnil, že námitku o tom, že *vlastník psa nemá ovce a není to proto ovčácký pes*, uvedl žalobce laicky sám a lze se ztotožnit s tím, že je to irelevantní.

73. Pokud žalobce opakovaně uváděl, že *psa znal jako kříženec*, žalovaný správní orgán nijak nevyvrací a spokojí se s tím, že tvrzení žalobce označuje za *nevěrohodné*. V tomto směru ovšem chybí odůvodnění, proč by mělo být tvrzení žalobce nevěrohodné, popř. by mělo být správním orgánem vyvráceno zejména z důvodů přezkoumatelnosti rozhodnutí.

74. Žalobce se neztotožnil s formulacemi žalovaného ve smyslu „*pouhý znalecký posudek JUDr. H.*". Správní orgán by měl umět vyhodnotit právní sílu znaleckého posudku oproti *(pouhému)* odbornému vyjádření Bc. B. K námitce žalovaného, že znalci nepřísluší činit závěry právní, žalobce uvedl, že znalec se samozřejmě může vyjádřit k právním otázkám, např. odpovědnosti za přestupek, žádný zákonný předpis mu toto nezapovídá. Nicméně je samozřejmě na následné úvaze soudu, zda znalci v tomto směru popřeje sluchu.

75. Otázku pojmu *nemovitosti sloužící k bydlení* musí pochopitelně vyřešit svojí úvahou soud. Žalovaný však měl v rámci správního řízení objasnit skutkový stav věci, když např. vůbec nezohlednil, že letní tábor k bydlení rozhodně neslouží.

76. Žalovaný svým sdělením ze dne 6. 8. 2020 informoval soud, že v rámci předmětného správního řízení o přestupku žalobce na úseku zákona na ochranu zvířat prvoinstanční správní orgán nepřihlédl jako k důkazu v řízení o přestupku k žalobcem předloženému znaleckému posudku č. 1/2018 zpracovanému JUDr. H. a zdůvodnil, proč tento znalecký posudek považoval za nerelevantní. S názorem prvoinstančního správního orgánu se ztotožnil i žalovaný. Na podporu skutečnosti, že znalecký posudek JUDr. H. byl zatížen vadou, žalovaný sdělil, že JUDr. H. byl rozhodnutím předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. Spr 2150/2018, ve vztahu k tomuto znaleckému posudku pravomocně uznán vinným z přestupku dle § 25a zákona o znalcích a tlumočnících.

[V] Posouzení věci soudem

78. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

79. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

80. Podle § 75 odst. 2 věty prvé soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

81. O věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první, neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.

82. Žaloba není důvodná.

83. Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona na ochranu zvířat platí: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že usmrtí zvíře, aniž by byl naplněn důvod uvedený v § 5 odst. 2.*“

84. Podle § 5 odst. 1 zákona na ochranu zvířat platí: „*Nikdo nesmí bez důvodu usmrtit zvíře.*“

85. Podle § 5 odst. 2 písm. d) zákona na ochranu zvířat platí: „*Důvodem k usmrcení je výkon práva myslivosti a rybářství podle zvláštních předpisů.*“

86. Oním zvláštním předpisem je zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“).

87. Podle § 14 odst. 1 písm. e) zákona o myslivosti platí (zvýraznění provedl soud): „*Myslivecká stráž je oprávněna usmrcovat v honitbě toulavé psy, kteří mimo vliv svého vedoucího ve vzdálenosti větší než 200 m od nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení pronásledují zvěř; pokud je tato nemovitost umístěna na oploceném pozemku, počítá se vzdálenost od jeho oplocení. Toto oprávnění se nevztahuje na psy ovčáckých a loveckých plemen, na psy slepecké, zdravotnické, záchranářské a služební; usmrcovat kočky potulující se v honitbě ve vzdálenosti větší než 200 m od nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení; pokud je tato nemovitost umístěna na oploceném pozemku, počítá se vzdálenost od jeho oplocení.*“

88. Dle uvedených zákonných ustanovení je zřejmé, že k tomu, aby žalobce mohl být ve věci uznán vinným z přestupku ve smyslu § 27 odst. 1 písm. d) zákona na ochranu zvířat, muselo být postaveno najisto, že usmrtil toulavého psa mimo vliv jeho vedoucího, který ve vzdálenosti větší než 200 m od nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení pronásledoval zvěř, příp., že usmrtil (kdekoliv) psa ovčáckého nebo loveckého plemene.

89. To, že se v daném případě jednalo o psa mimo vliv jeho vedoucího, nebylo mezi stranami sporné. Naopak, nesoulad tu byl především ohledně toho, zda usmrcený pes byl ovčáckým, příp. loveckým plemenem, jehož zastřelení vylučuje § 14 odst. 1 písm. e) zákona o myslivosti. Správní orgány dospěly k závěru, že usmrcený pes byl německý ovčák, tedy ovčácké plemeno dle kategorie FCI (Mezinárodní kynologická federace). Žalobce tento závěr zpochybnil.

90. Správní orgány opíraly závěr stran plemene psa o odborné vyjádření soudního znalce (specializace kynologie) Bc. S. B., veterinární zprávu MVDr. Martina Příbka, vyjádření prezidenta Českého klubu německých ovčáků, odborné vyjádření Krajské veterinární správy potvrzené Ústřední veterinární správou Státní veterinární správy. Shodně, tedy že se jednalo o německého ovčáka, se vyjádřili i policisté nprap. Ing. Josef Hladík, por. Bc. Aleš Pabián a Bc. Gabriel Šmíd.

91. Žalobce svá zpochybňující tvrzení o plemenu psa založil na závěrech znaleckého posudku JUDr. H. s akcentací na forenzní zkoumání původu psa po čtyři generace. Zjednodušeně řečeno (a takovou formulaci použil i žalobce), je nerozhodné, jak pes vypadá, ale jaký má genofond.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C..

92. Soud se s žalobcovou argumentací neztotožnil.

93. Forenzní generační zkoumání původu psa nemá v případě přestupku podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona na ochranu zvířat opodstatnění. Jistě si ho lze představit při zkoumání čistokrevnosti při chovu plemene, avšak při posuzování odpovědnosti člena myslivecké stráže nikoliv. Soud považuje za naprosto dostačující podklady, z nichž při určení plemene zastřeleného psa vycházely správní orgány, nevidí důvod jejich závěry zpochybňovat. Dle soudu se v případě soudního znalce, veterinárního lékaře, veterinární správy, předsedy zájmového sdružení zaměřeného na chov německých ovčáků a konečně i policistů, když německý ovčák je dle dostupných zdrojů celosvětově nejrozšířenější služební plemeno, jedná o dostatečně erudované osoby k rozpoznání základních, typických exteriérových znaků německého ovčáka. A právě takové základní, typické rysy zvířete jsou pro věc daného přestupku postačující. V té souvislosti pak soud, na rozdíl od žalobce, považuje za přiléhavé použití závěrů vyjevených v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2015, č.j. 6 Tdo 1014/2015-33. Nejvyšší soud zde uvedl mj. toto: „*Zákon o myslivosti, z jehož titulu jednal, klade na výkon myslivecké stráže určitá kritéria, která jsou samotným předpokladem pro ustanovení do tohoto postavení [(§ 12 odst. 3 písm. f)] zákona o myslivosti. Myslivecká stráž tedy musí prokázat znalost práv a povinností myslivecké stráže podle zákona o myslivosti a znalost souvisejících předpisů. Těmito povinnostmi je pak stráž vázána, přičemž jejich porušení vede k odpovědnosti správní – přestupkové [§ 63 odst. 1 písm. b)] či trestní. To je případ rovněž porušení ustanovení § 14 odst. 1 písm. f) zákona o myslivosti.* (…) *Jak již bylo konstatováno, obviněný v době střelby na psa byl v postavení speciálního subjektu – myslivecké stráže, na kterou jsou kladeny zvláštní nároky stran obeznámenosti s právní úpravou myslivosti, a musel si být tedy vědom, že pes se nachází v menší vzdálenosti od obydlí, než v případě střelby povoluje zákon, stejně jako musel vědět, na jaký druh psa střílí, potažmo musel být srozuměn, že se vzhledem k denní době a dalším podmínkám může jednat o takové plemeno, jehož odstřel je zakázán.*“ V dané věci tedy plně postačovalo, že žalobce byl srozuměn s tím, že se může jednat o takové plemeno, jehož odstřel je zakázán, a to bez hlubších znalostí genetického původu psa, jeho rodičů a prarodičů. A žalobce netvrdil, že pes, po kterém vystřelil, neměl ony základní znaky německého ovčáka, ale jiného plemene. Ostatně, žalobcovu argumentaci by šlo vnímat i opačně – neznal-li původ zvířete po čtyři generace zpět, neměl po něm vůbec vystřelit, neboť jako člen myslivecké stráže měl obzvlášť dbát svých povinností a bez stoprocentní znalosti původu zvířete se měl zdržet čehokoliv, co by vedlo k usmrcení psa. Shrnuto, ve věci bylo postaveno najisto, že usmrcený pes byl ovčáckého plemene, aniž by bylo nutné vypracování revizního znaleckého posudku, jak žalobce požadoval. Vzhledem k tomu pak nebylo významné, v jaké vzdálenosti od budovy sloužící/určené k bydlení k události došlo.

94. Soud se dále neztotožnil s žalobními tvrzeními zpochybňujícími další sporný bod, totiž že to byl žalobce, kdo psa zastřelil.

95. Správní orgány vycházely stran toho především z žalobcovy výpovědi, odborného vyjádření týkajícího se žalobcovy zbraně a jím používaného střeliva a poznatků o fragmentech střely, která usmrtila psa. Soud je toho názoru, že vše, co správní orgány v tomto směru zjistily, vytváří logický řetězec okolností, na jejichž základě lze uzavřít, že to byl žalobce, kdo zvíře usmrtil.

96. Předně, soud se nedomnívá, že by posun v žalobcově výpovědi popisující inkriminovaný okamžik vystřelení na psa a události bezprostředně následující, znamenal, že žalobce psa zastřelit nemohl. Žalobce svoji výpověď korigoval od počáteční verze, že po zvířeti vystřelil a zasáhl ho, k tvrzení, že pes po výstřelu proběhl kolem něj, aniž by vykazoval poranění. To vše bylo ze strany žalobce akcentováno závěry MVDr. Příbka o téměř okamžité smrti zvířete. Avšak, i přes posun v žalobcově výpovědi, ani vyjádření veterinárního lékaře nevylučuje, že pes po zásahu mohl kolem žalobce proběhnout, protože veterinář nevyloučil možnost, že zvíře nezemřelo okamžitě (byť velmi krátce po zásahu).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C..

97. Dalším nepřímým důkazem ve prospěch závěrů správních orgánů jsou fragmenty střely vyjmuté z těla mrtvého zvířete, které se shodovaly se střelivem používaným žalobcem. Naopak, žalobcova argumentace skrze tvrzení paní Z. (ohledně krve pod nalezeným zvířetem), nemůže verzi žalovaného i prvoinstančního správního orgánu významně zpochybnit, neboť v chladném a vlhkém počasí, jaké v prosinci obvykle bývá, se krev může jevit jako čerstvá poměrně dlouhou dobu.

98. Žalobce má jistě pravdu v tom, že majitel usmrceného psa během řízení lhal, avšak na správních orgánech bylo, aby prokázali, že to byl žalobce, kdo se dopustil vytýkaného nezákonného jednání. To bylo podstatné, nikoliv to, jak pravdomluvný je majitel zvířete. A správní orgány v tomto směru obstály, byť to bylo v případě určení osoby střelce, který psa usmrtil, na základě nepřímých důkazů. Žalobcova polemika s jejich závěry nebyla dostačující.

99. Soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, a proto žalobu na základě § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

100. Soud si na závěr a nad rámec vypořádání žalobních námitek dovoluje poznamenat, že nepovažuje za vhodný poněkud uštěpačný žalobcův tón vůči odborným schopnostem Bc. B. a prezidenta Českého klubu německých ovčáků (viz výše text žaloby). Žaloba by měla být konstruktivní polemikou s tím, s čím žalobce nesouhlasí, nikoliv prostředkem, jak se o tom pejorativně vyjadřovat.

[VI] Náklady řízení

101. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty prvé s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. 8. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C..